

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Стара Загора , 09.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова Янчева Въззивно
гражданско дело № 20215500501307 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Ц. Г. Ц. от ***, чрез
пълномощника му адв. В.К. от АК – Стара Загора против решение № 260249
от 18.03.2021г., постановено по гр.дело № 2967/2020г. по описа на
Старозагорски районен съд, с което се осъжда „Е.“ ООД, ЕИК ***, със
седалище и адрес на управление ***, , представлявано от Д.П.Д. да заплати на
Ц. Г. Ц., сумата от 1228,02лв., представляваща възнаграждение за положен
извънреден труд за периодите, както следва: 23.08.2017г. —23.06.2020г.,
както и сумата от 49,21лв., представляваща лихва за забава върху
възнаграждението за извънреден труд, за същия период от време 23.08.2017г.
-11.08.2020г., като са отхвърлени предявените иски за възнаграждение за
извънреден труд над присъдения размер до претендираните 2192,52лв. и за
лихва за забава над присъдения размер до претендираните 254,26лв. като
неоснователни.

Въззивникът е останал недоволен от постановеното решение в частта, с
която съдът е отхвърлил предявените иски за възнаграждение за извънреден
труд над присъдения размер до претендираните 2 192,51 лева и лихва за

забава над присъдения размер до претендираните 254,26 лева, като неоснователни. Сочи, че първоинстанционното решение, в обжалваната му част е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Изложени са подробни съображения. Въззивникът навежда твърдения, че като е приел, че в ответното дружество работното време на шофьорите на автобуси е изчислено сумирано с период на отчитане три месеца и като не е приел първият вариант на заключението на вещото лице П.С. при помесечно изчисляване на работното време, съдът е постановил съдебен акт, който е незаконосъобразен, необоснован и постановен при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционно решение в обжалваната му част и уважи предявените иски за възнаграждение за извънреден труд и лихва за забава над присъдения размер до пълния им размер. Претендира направените съдебно-деловодни разноски.

Въззиваемият „Е.“ ООД със седалище и адрес на управление ***, чрез процесуалния си представител адв.Г.Г. от АК – Стара Загора, оспорва въззивната жалба, като необоснована и недоказана и моли тя да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение, като правилно, законосъобразно, изцяло съобразено с материалния закон и процесуалните правила да бъде потвърдено. Излага подробни съображения. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанции разноски.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.128, т.2 от КТ - за заплащане на трудово възнаграждение за месец юни 2020г. Също така са предявени обективно съединени иски с правно основание чл.262 КТ за заплащане на сумата от общо 3000,00лв., представляваща неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 23.08.2017г. до 23.06.2020г., както и иски с правно основание чл.86 от ЗЗД за заплащане на мораторна лихва за неизплатени възнаграждения за положен извънреден труд за периода от

23.08.2017г. до 23.06.2020г. в размер на общо 100,00лв., ведно със законната лихва върху главниците считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите. Претендират се и разноси по делото.

Исковете са предявени от Ц. Г. Ц. от *** срещу „Е.“ ООД ***. С исковата молба се твърди, че ищецът е работил по трудов договор на длъжността „шофьор на автобус“ при ответника, като трудовото правоотношение не е прекратено. Въпреки това ответникът не му е заплатил трудовото възнаграждение за месец юни 2020г. в размер на 820,00лв. Освен това той системно е полагал извънреден труд, който не му бил заплатен. За целия периода на договора ищецът полагал извънреден труд средно по 100 часа месечно, като стойността на така положения труд възлизал на 88,24лв. на месец или за целия период от 23.08.2017г. до 23.06.2020г. сумата била 3000,00лв. Работодателят дължал и мораторна лихва върху забавените плащания, считано от датата на падежа на всяко задължение, а именно 20-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява трудовото възнаграждение до датата на предявяване на исковата молба в съда, като за всяко месечно възнаграждение размерът на мораторната лихва възлизал на 2,94лв. или за целия период - общо 100,00лв.

Това породило правен интерес за ищеца да предяви настоящите иски.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати в размер на 820,00лв. - неизплатено трудово възнаграждение за месец юни 2020г., сумата от общо 3000,00лв., представляваща неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 23.08.2017г. до 23.06.2020г., формирана от месечно възнаграждение от 88,24лв. за всеки от месеците от периода, сумата от общо 100,00лв., представляваща лихва за забава за всяко от просрочените задължения, формирана от месечната мораторна лихва в размер на 2,94лв. за всяко от забавените плащания за периода на забавата - 20-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява трудовото възнаграждение до датата на предявяване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното им изплащане.

Претендира разноските по делото.

В законоустановения срок ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва предявените искове. Не оспорва трудовото правоотношение между страните. Твърди, че ищецът от 24.06.2020г. не се явява на работа без да е посочил причини за това. Ответникът е отправил покана по пощата до ищеца за даване на обяснения за неявяване на работа, както и за нанесени материални щети на имущество на работодателя, но работникът не се е отзовал. Била е отправена и покана за получаване на дължимото трудово възнаграждение и обезщетения от страна на работодателя по предписание на ИА „ГИТ“-***, на която покана ищецът отново не се е отзовал. Поради тази причина ответното дружество е изпратило на ищеца сумата от 860,57лв. с пощенски паричен превод на 29.09.2020г., с която сума ответникът счита, че е изпълнил задълженията си за заплащане на положения труд, включително и извънреден от страна на работника, съгласно предписанията на ИА „ГИТ“-***. Поради тази причина ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли да бъдат отхвърлени. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът е изменил размера на предявените искове, като искът за трудово възнаграждение за месец юни 2020 година се счита предявен за сумата от 520,74лв. вместо за сумата от 820,00лв., а искът за дължимо възнаграждение за положен извънреден труд за процесния период се счита предявен за сумата от 2192,52лв. вместо за сумата 3000,00лв., а искът за размера на мораторната лихва се счита предявен за сумата от 254,26лв. вместо предявения размер от 100,00лв.

Постановеното решение се обжалва само в отхвърлителната му част досежно заплащането на положения извънреден труд от ищеца и съответната дължима лихва.

Страните не спорят, че в процесния период са били в трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „шофьор на автобус“ в ответното дружество. Това обстоятелство се установява от приетото като писмено доказателство копие на Трудов договор №276/07.03.2016г.

По делото са назначени две съдебно-счетоводни експертизи, които са депозидали писмени заключения.

По исковете за положен извънреден труд, въззивният съд намира следното:

Съгласно трудовия договор между страните, ищецът работи на пълно работно време с нормална продължителност — 8-часов работен ден. По делото са приети като писмени доказателства копия на Заповед №012/22.12.2006г. на управителя на „Е.“ ООД и Правилник за вътрешния трудов ред в „Е.“ ООД, от които се установява, че работодателят е въвел сумирано изчисление на работното време по реда на чл.142, ал.2 КТ, като периода на отчитане е 3 месеца. Съдът намира за неоснователни възраженията на процесуалния представител на ищеца, касаещи въвеждането на сумираното изчисление на работното време. Действително в този случай е необходимо да има поименни графици, но непредставянето им не означава, че такива не съществуват, доколкото ответникът не е бил задължен да ги представи. Възражението на ищеца е направено едва с писмената защита и съдът не е давал указания на ответника да представя други документи във връзка с изчислението на работното време. Няма основание да се счита, че цитираната заповед и правилник за вътрешния трудов ред не са били приложени в ответното дружество, доколкото те са били цитирани и в протокола от извършената проверка на ИА „ГИТ“-***. Съдът приема, че действително в ответното дружество работното време на шофьорите на автобуси, какъвто е бил ищецът, е изчислявано сумирано, като периодът на отчитане е 3 месеца.

От заключението на двете вещи лица, както и от представените от ответника работни дневници за отчитане работното време на ищеца, става ясно, че ищецът работи, като управлява МПС сутрин за около час и половина, като транспортира работници до „Рудник 3“ и след обяд за около час и половина, като транспортира работниците обратно до ***. За периода от 7,05ч. (или 8,40ч. в различните дни) до 16,30ч. ищецът е в престой - той фактически не управлява МПС, но се намира извън дома си и извън управлението на ответното дружество. За различните дни тези часове варират. Основен спорен момент между страните е дали времето, през което ищецът не управлява МПС и е в престой, е работно време или не. В случая следва да се приложи Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, която се явява специална по отношение на Наредбата за работното време,

почивките и отпуските. Наредба №2/94г. за реда за установяване задължение за дежурство или за разположение на работодателя е неприложима, тъй като е дерогирана от специалните норми на Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт и от определения в Закона за автомобилните превози изисквания за време на управление, прекъсване и почивки, (така Решение №76/17.06.2019г. по гр.д.№5104/2017г. на ВКС, III г.о.)

Съгласно определението за работно време, дадено в чл.7 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, „(1) При изчисляване продължителността на дневното работно време на транспортните работници се отчита времето от началото до края на работата, през което транспортният работник е на работното си място, упражнява своите функции или дейности и е на разположение на работодателя.

Транспортният работник е на работното си място, когато е:

на мястото на основната дейност на предприятието, за което транспортният работник изпълнява задължения, заедно с различните спомагателни места на дейност, без значение дали те се намират на същото място, където е управлението или мястото на основната дейност;

в превозното средство, което се използва от транспортния работник, когато изпълнява задълженията си, и

на всяко друго място, на което се извършват дейности, свързани с транспортиране в изпълнение на служебните задължения.

Транспортният работник упражнява своите функции и дейности при:управление на моторното превозно средство;товарене и разтоварване;

помагане на пътниците да се качат на превозното средство и да слезат от него;почистване и техническа поддръжка;извършване на всяка друга работа, предназначена за осигуряване безопасността на превозното средство, неговия товар и пътници или за изпълнение на други задължения, пряко свързани с извършваната конкретна транспортна операция, включително наблюдение на товаренето и разтоварването, административни формалности с полиция,

митници, имиграционни служби и др.

Във времето на разположение се включват и периоди, различни от периодите на почивка по време на работа и периодите на почивка, през които транспортният работник не е задължен да бъде на работното си място, но трябва да бъде в състояние да отговаря на всички повиквания, за да започне да управлява или да възобнови управлението на превозното средство, или да извърши друга работа. Такива са периодите:

през които транспортният работник придружава превозното средство, докато то е пренасяно с ферибот или влак, както и периодите на изчакване на границата или поради забрани за пътното движение;

през които транспортните работници, които управляват превозното средство в екип, прекарват седнали до водача или върху кушетка, докато превозното средство е в движение.

Периодите по ал. 4, т. 1 и 2 и тяхната предполагаема продължителност трябва да се знаят предварително от транспортните работници преди заминаване или точно преди самото начало на съответния период.

При изчисляване продължителността на дневното работно време се отчита и времето, през което транспортният работник е задължен да бъде на работното си място в готовност да започне нормална работа със задачи, свързани с изпълнение на дежурство, през периодите на очакване на товарене или разтоварване, преди отпътуване, когато продължителността им не може да се определи предварително.“

Тази разпоредба възпроизвежда текста на чл.3 от Директива 2002/15 (ЕО) за организацията на работното време на лицата, осъществяващи мобилни пътни транспортни дейности.

Предвид тази специална регламентация за елементите на работното време на работниците в автомобилния транспорт, съдът намира, че времето, през което ищецът изчаква следващия курс за деня, е работно време по смисъла на наредбата. През това време той не е в дома си, дори не е в същото населено място в конкретния случай, и макар фактически да не управлява възложеното му МПС, той не разполага свободно с времето си, още повече, че в това време

той продължава да носи отговорност за МПС-то, което управлява. Цялото време от началото на управлението на МПС сутрин до връщането му вечер в базата на ответното дружество представлява работно време, освен регламентираната обедна почивка.

Горепосочената наредба е приета на основание чл. 154а от КТ и определя изискванията за организацията на работното време и почивката на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, но доколкото в нея няма пречка за въвеждане на сумирано изчисляване на работното време, следва да намерят приложение общите правила на КТ. Сумираното изчисляване на работното време съгласно чл.142, ал.2 от КТ е изключение от правилото за подневно изчисляване и може да бъде въведено едностранно от работодателя за определен срок и при определени предпоставки. В тези случаи продължителността на работното време през отделните работни дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период, като балансът на работното време и свободното време се спазва средно за периода, през който се отчита (сумира) работното време. Работното време, което надвишава сумираното за съответния период на сумирано отчитане, представлява извънреден труд по смисъла на чл.150КТ.

Според изричната разпоредба на чл.150 от КТ за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер, съгласно чл.262 от КТ. В чл.262, ал.1, т.1 и т.4 КТ е посочено, че извънредният труд се заплаща с увеличение, уговорено между работника или служителя и работодателя, но не по-малко от 50 на сто за работа през работните дни, включая и при сумарно изчисляване на работното време. Ал.2 на същия текст предвижда, че, когато не е уговорено друго, увеличението по ал.1 се изчислява върху трудовото възнаграждение, определено с трудовия договор.

Предвид така установените приложими норми, съдът приема за най-правилно заключението на вещото лице П.С. във варианта при сумирано изчисление на работното време за тримесечен период. Това заключение е изготвено въз основа и на пътните листове за осъществените от ищеца курсове, а не само въз основа на работните графици.

Видно от заключението на вещото лице, за периода 23.08.2017г. -

31.12.2017г. ищецът има положен извънреден труд общо 10 часа на стойност 52,00лв., която след удръжките и данъците възлиза на 40,93лв. нетен размер; за периода 01.10.2018г. - 31.12.2018г. ищецът има положен извънреден труд общо 5 часа на стойност 26,00лв., която след удръжките и данъците възлиза на 20,47лв. нетен размер; за периода 01.03.2019г. - 30.06.2019г. извънреден труд общо 3 часа на стойност 15,60лв., която след удръжките и данъците възлиза на 12,28лв. нетен размер; за периода 01.07.2019г. - 30.09.2019г. извънреден труд общо 36 часа на стойност 187,20лв., която след удръжките и данъците възлиза на 147,36лв. нетен размер; за периода 01.10.2019г. - 31.12.2019г. извънреден труд общо 79 часа на стойност 410,80лв., която след удръжките и данъците възлиза на 323,38лв. нетен размер; за периода 01.01.2020г. - 31.03.2020г. извънреден труд общо 33 часа на стойност 171,60лв., която след удръжките и данъците възлиза на 135,08лв. нетен размер; за периода 01.04.2020г. - 23.06.2020г. извънреден труд общо 134 часа на стойност 696,80лв., която след удръжките и данъците възлиза на 548,52лв. нетен размер. Общата стойност на положения извънреден труд за процесния период при сумирано отчитане на работното време възлиза на 1228,02лв. Вещото лице не е констатирало плащания на претендираните суми. Съдът намира така установената от вещото лице стойност на извънредния труд за съответна на приложимите правни норми, като предявеният иск за извънреден труд следва да бъде уважен до размера на 1228,02лв., като в останалата част над присъдените до претендираните 2192,52лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид изложеното съдът намира, че действително ответникът не е изплатил на ищеца дължимите суми за извънреден труд, поради което дължи и лихва за забава. Вещото лице е изчислило размера на лихвата за забава, като върху възнаграждението за извънреден труд за периода 23.08.2017г. - 31.12.2017г. в размер на 40,93лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.02.2018г. до 11.08.2020г. в размер на 10,49лв.; върху възнаграждението за извънреден труд за периода 01.10.2018г. - 31.12.2018г. в размер на 20,47лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.02.2019г. до 11.08.2020г. в размер на 3,17лв.; върху възнаграждението за извънреден труд за периода 01.03.2019г. - 30.06.2019г. в размер на 12,28лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.08.2019г. до 11.08.2020г. в размер на 29лв.; върху възнаграждението за

извънреден труд за периода 01.07.2019г. - 30.09.2019г. в размер на 147,36лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.11.2019г. до 11.08.2020г. в размер на 11,67лв.; върху възнаграждението за извънреден труд за периода 01.10.2019г. - 31.12.2019г. в размер на 323,38лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.02.2020г. до 08.2020г. в размер на 17,34лв.; върху възнаграждението за извънреден труд за периода 01.01.2020г. - 31.03.2020г. в размер на 135,08лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.05.2020г. до 11.08.2020г. в размер на 3,87лв.; върху възнаграждението за извънреден труд за периода 01.04.2020г. - 23.06.2020г. в размер на 548,52лв. се дължи лихва за забава за периода от 01.08.2020г. до 11.08.2020г. в размер на 1,38лв. Общият размер на лихвата за забава за периода на забавата на всяко от задълженията възлиза на 49,21лв., като до този размер искът следва да бъде уважен, като в останалата му част до претендираните 254,26лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид гореизложените съображения, въззивният съд намира, че решението в обжалваните му части е правилно и законосъобразно поради което следва да бъде потвърдено като такова. При постановяването му не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон.

По разноските пред въззивната инстанция:

С оглед изхода на делото-неоснователност на въззивната жалба, на въззивника не следва да се присъждат разноси за настоящата инстанция. Пълномощникът на въззиваемия е направил искане за присъждане на разноси, поради което следва да им се присъдят същите, които видно от представения договор са в размер на 650 лв. – адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви, Старозагорския Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260249 от 18.03.2021г., постановено по гр.дело № 2967/2020г. по описа на Старозагорски районен съд.

ОСЪЖДА Ц. Г. Ц., ЕГН *****, от ***, *** да заплати на „Е.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, ***, представлявано от

Д.П.Д., сумата от 650,00лв. (шестстотин и петдесет лева), представляваща разноси по делото за настоящата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____